

Henseende vil findes i § 14, som svarer til det oprindelige Udkasts § 7 og 26. Det Spørgsmaal ligger nu meget nær, hvorledes der skal forholdes i Udlandet, naar de Betingelser ere tilstede, under hvilke der efter de nu omtalte Regler i Indlandet kan fordres en Besigtelse. Men saa nær Spørgsmaalet ligger, saa vanskeligt er i Virkelighed Spørgsmaalets Løsning, idet man naturligvis i Udlandet ikke har de Midler til sin Naadighed, som man har i Indlandet. Dette var Grunden til, at vi udbade os fra Ministeriet en nærmere Oplysning om, hvorledes man havde tænkt sig den Regel gennemført, som fandtes i Udkastets § 9, hvor det hedder, at i fremmed Havn kan den nævnte Klage indgives til Konsulen, som derefter har at foranstalte et paalideligt Eftersyn af Skibet foretaget, saavidt muligt under Sagttagelse af de for saadanne Eftersyn paa Stedet gjældende Regler. Værdige Medlemmer ville i Betænkningen have fundet en udsørlig Besvarelse af dette Spørgsmaal fra Ministeriets Side. Der gives Oplysning om den særlige Maade, hvorpaa man efter Sagens nærmere Overveielse tænker at ordne dette Forhold, og forsaavidt dette virkelig maatte lykkes, og forsaavidt det kan gennemføres, vil Vansteligheden vistnok være løst paa en antagelig Maade. Skulde mod Formodning dette ikke kunne ske, tør vi foresætte, at man ikke paa en anden helt forskjellig Maade vil benytte den Myndighed til at ordne hele dette Forhold ved kongelig Anordning, som er foreslaaet i Vædringsforslagets § 13, men at der i saa Henseende vil finde en ny Forhandling Sted med Rigsdagen om dette ingenlunde lette Forholds nærmere Ordning. Saaledes som Forslaget er stillet, er det overladt til Afgjørelse ved kongelig Anordning, hvorledes Skipperen har at forholde sig i fremmede Lande, naar saadan Klage, som er omhandlet i § 12, fremkommer fra Besætningen. Jeg tror ikke, at jeg behøver at trætte det høie Ething med flere Bemærkninger med Hensyn til det første Affnit.

Det andet Affnit, som skulde handle om Skibets Indretning, Udrustning, Belastning m. m., har voldet Udvalget ganske særlige Vansteligheder. Jeg tror, at man vel maa erkjende, at netop her er et Omraade, hvor Lovgivningsmagtens Virksomhed ganske naturlig er mindre forberedt. Det er i og for sig meget vanskelige praktiske Spørgsmaal, som det her gjælder om, og der trænges vistnok til en længere Erfaring, inden man med Tryghed for adskillige af de Punkters Bedømmende, hvorom her er Spørgsmaal, kan indlade sig paa at give bindende Love, uden at udsætte sig for, at man kommer til at sige enten for Meget eller for Lidt. Derhos er der ved dette Affnits Behandling fremtraadt en ganske særlig Vansteligheid. Denne Vansteligheid bliver strax aabenbar for den, som har fystet med de fremmede Love og med de Kommissionsarbejder, være sig

norste eller svenske, som behandle disse Spørgsmaal. Jeg sigter her til den Omstændighed, at vor Sælov er saa gammel, som den er. Jeg vil ikke tale om den engeste Lovgivning, hvor der i den sidste Menneskealder har været en meget stor Virksomhed i denne Retning; den ligger os altid fjernere, og der kræves mange Forudsætninger for rigtig at forstaa disse Bestemmelser, saa selv om man giver sig Noget af med dem, tage man sig vel iagt for at tiltro sig tilstrækkelig Indsigt. Noget lettere eller i alt Fald noget mindre betænkeligt er det at udtale sig om den norste eller svenske Lovgivning. Her er Forholdet nu dette, at for over 20 Aar siden fik Norge en ny Særet, nemlig i 1860, og ligeledes har Sverrig i 1864 faaet en ny Sælov. Der er hos os i længere Tid arbeidet paa en saadan i en i den Anledning nedsat Kommission, og det tør vel haabes, at dette Kommissionsarbejde nærmer sig sin Afslutning, og det er da ikke saa underligt, at det Spørgsmaal har været opfaaet, om man ikke med Hensyn til Forhold, som saa væsentligt ville blive berørte af en saadan ny Sælov, gjorde rettest i at vente, indtil den kom frem. Dette have vi dog ikke foreslaaet. Vi have ikke paa nogen Maade villet gaa videre, end vi fælte os ligesom drevne og tvungne til, men ganske vist har den Omstændighed, at vi ikke have nogen nyere Sælov, medført eenbommelige Vansteligheder. Det er en Kjendsgjerning, at vi ligesom have faaet Underbygningen for ikke saa af de Bestemmelser, der ere foreslaaede i dette andet Affnit. Vi have anset det for nødvendigt til en vis Grad, saavidt det lod sig gjøre, at tilveiebringe denne manglende Underbygning ved Forslag, som opstillede de almindelige Hovedregler, der her maa komme i Betragtning. Det er navnlig de Forslag, som ærede Medlemmer ville finde i det samlede Vædringsforslags §§ 17, 18, tilbids 19 og 20, som jo knytte sig til Regeringsudkastets §§ 18, 19, 20, 22 og 10. Vi vilde imidlertid ikke — idetmindste vilde det have voldt mig stor Betænkelse — have gjort bestemte Forslag her, dersom vi ikke havde faaet en hævetkommen Vistand. Om det maaste har gjort Bedkommende lidt ondt, er den dog med stor Imødekommen ydet os af den Kommission, der, som nys fremhævet, har været nedsat til Udarbeidelse af Forslag til en ny Sælov. Hovedindholdet af flere af disse Paragrafer, hvortil her foreligger Forslag, er nemlig væsentlig laant af de Paragrafer, som findes i det Udkast, der ved anden Læsning er blevet vedtaget af Særets Kommissionen; det vil let forstaaes, at en Kommission, som ikke er bleven helt færdig med sit Arbejde, ikke gjerne vil udbetere enkelte Brudstykker af sit Arbejde. Imidlertid har Interessen for Sagen overvundet denne mindre Tilbøjelighed, og det er ved den Vistand, der saaledes er ydet, at flere af disse Bestemmelser ere fremkomne. Saaledes som de nu foreligge, naar man læser